
===== Ateist Cemaati =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Date: 12709

Bazı Ateistler *kiliseye* giden inançlılara imreniyormuş. <<http://www.reddit.com/r/>
Onların sahip olduğu *cemaat bilinci* kendilerinde yokmuş.

Bizdeki Ateistler için de böyle mi bilmiyorum ama genel olarak insanların bir cemaat şuuru oluşturabilmesi için, kafalarındaki *kritik eden adamı* bir kenara koymaları gerekiyor. Durmadan *gerçeği* arayan insanın, aradığını dini cemaatte bulması zor. Her biri farklı maksatla orada bulunan mensuplar, *gerçeği* arayanlara yol gösterecek halde olmayabiliyor.

Dinin *gerçek* konusunda, bilim ve felsefeye göre daha *yalınkat* bir resim çizmesinin sebebi, belki *gerçeği* herkesin anlayacağı şekle sokup, insanların *arayıp durduğu* bir konu olmaktanff çıkarmaktır. Gerçeği arayan insanların oluşturduğu topluluğun, bir süre sonra topluluk olmaktan çıkması muhtemel çünkü arama, tabiatı gereği, farklı yönlere giden, farklı düşünceler geliştirmeye çalışan insanların işi. Bu faaliyetin sonunda da *anlaşmadığında anlaşılan* insanlardan başka bir topluluk üremesi zor.

/Aynı rabbe iman/ dışında, insanların oluşturduğu diğer organizasyonların hepsi, bir şekilde ekonomik güce dayanıyor. Böyle organizasyonlar da, ekonomik gücün tekamülü üzerine kurulu ve ekonomik hedefler güdüyor. Ateist bir cemaat de ancak bu şekilde, işin içine bir takım maddi kaygıları karıştırarak yaşayabilir. Nitekim Rotaryenlik, Masonluk, spor kulübü ve sair *gayrıdinî cemaatler*, nihayetinde *çevre edinme kulübüne* dönüşüyor. Bunlar da, dini topluluğun oynadığı rolü oynamaktan uzak.

Din, bir şekilde, insanın ölüm korkusuna cevap vermek zorunda. Ateist bir toplulukta, böyle bir amaç nasıl mümkün? Sırf dünyevi maksatlı ve ölümün anlamını bu dünyada aramaya çalışan bir faaliyetin ölüm korkusunu yenmeyi hedeflemesi nasıl mümkün? Hayatı sadece kendinden ibaret gören insanlar birbirlerine nereye kadar destek olabilir?

Bazen bunun mümkün olduğunu ancak politeizme benzer bir takım putlar yoluyla mümkün olduğunu düşünüyorum. Ateistliğin sonu, belki her yerde tanrı görmeye başlamak olabilir. Kendi eliyle peynirden yaptığı puta tapan ve acıkınca onu yiyen adam, ondan tanrılık gelmeyeceğini bilmiyor değil. Ancak içindeki ihtiram iştihakı ve bulunduğu topluluğun ritüellerine tabi olması bu faydasız ameliyeye bağlıyordu. Ateist bir topluluğun da, benzeri taklit yollarına sapması ve *anlamsız olduğunu bildiği*

ritüeller icad etmesi beklenebilir. Ancak bunun da, o çok geçmişte kalmış çok tanrıçılıktan ne farkı olur, merak ederim.

Ateistlik zor bir pozisyon. *Dini reddetmek* bir şey, *Tanrı'yı reddetmek* başka bir şey. Dine kulp takacak bahane bulmak zor değil, ancak *Tanrı yoktur* pozisyonun insanın götürdüğü yer çok tuhaf. Watts *kimse Ateistler kadar iman etmiyor* diyordu. /Kimse Tanrı'yı Ateistler kadar ciddiye almıyor, reddedip de bu reddi hayatına bela edecek kadar önemli bulmuyor/ diye anlıyorum. Neticede Tanrı'nın yerine koyduğunuz her şey hakkında, adı *bilim*, *hayat* veya *insanlık* olsun, her şey hakkında Tanrı'nın *anlamsızlığından* daha büyük anlamsızlıklar bulmak mümkün. Bu anlamsızlıkla (nihayetinde kaybedeceği) bir mücadeleye girmek bana çok tuhaf geliyor. İman edenler Ateistlerden *çok daha bilgili* olduklarından iman etmiyor, sadece Tanrı'yla böyle bir harbe kurban gitmenin, Tanrı'nın kendisinden daha manasız olduğunun farkındalar.

İnsan peynirden, zeytinden veya kelimelerden *yapma* bir tanrı bulup, o tanrının diğer kullarıyla aynı dilden konuşmak ihtiyacında. Allah bu ihtiyacı salih bir imana çevirsin.